

2006. augusztus 10-én benyújtott kereset – Arkema és társai kontra Bizottság

(T-217/06. sz. ügy)

(2006/C 249/32)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperesek: Arkema France SA (Puteaux, Franciaország), Altuglas International SA (Puteaux, Franciaország) és Altumax Europe SAS (Puteaux, Franciaország) (képviselők: A. Winckler, S. Sorinas és P. Geffriaud ügyvédek)

Alperes: Az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- az Elsőfokú Bíróság az EK 230. cikke alapján semmisítse meg a COMP/F/38.645 – metakrilátok ügyben 2006. május 31-én hozott C(2006) 2098 végleges bizottsági határozatot annyiban, amennyiben az az Arkemát érinti;
- másodlagosan az EK 229. cikke alapján semmisítse meg, vagy csökkentse az e határozatban a felperessel szemben kiszabott bírság összegét;
- kötelezze az alperest a jelen kereset költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresettel a felperes a COMP/F/38.645 – metakrilátok ügyben 2006. május 31-én hozott C(2006) 2098 végleges bizottsági határozat részleges megsemmisítését kéri annyiban, amennyiben e határozat a felperes anyavállalatainak tudta be az EK 81. cikkének és az Európai Gazdasági Térségről szóló Megállapodás 53. cikkének felperes általi megsértését azzal, hogy a metakrilát szektorban kartellekben és összehangolt magatartásban vett részt, amelyek az árak egyeztetéséből, ármegeállapodások megkötéséből, végrehajtásából és felügyeletéből álltak, amelyek vagy áremelések, vagy legalábbis a létező árak stabilizálása, a további szolgáltatási költségek fogyasztókra való áthárításának egyeztetése, kereskedelmi szempontból fontos és bizalmas, illetve piaci és/vagy releváns társasági információk cseréje, valamint rendszeres találkozók, illetve a jogsértést előmozdító egyéb kapcsolatokban való részvétel formájában történtek. A felperes másodlagosan a vele szemben a megtámadott határozatban kiszabott bírság összegének csökkentését kéri.

A felperes elsődleges kereseti kérelme alátámasztásaként előadja, hogy azzal, hogy a Bizottság az általa elkövetett jogsértést az anyavállalatainak tudta be arra a pusztán vélelemre támaszkodva, hogy a tényállás megvalósulásakor a felperes társasági tőkéjének szinte egészét az anyavállalatok tulajdonolták, jogi- és ténybeli hibát vétett a leányvállalat által elkövetett jogsértések anyavállalatnak való betudhatóságára vonatkozó szabályok alkalmazása során, és megsértette a hátrányos

megkülönböztetés tilalma elvét. Ezen túlmenően a felperes úgy véli, hogy azzal, hogy a Bizottság nem válaszolt azon érvekre, amelyeket a felperes a közigazgatási eljárás során felhozott, és amelyek annak bizonyítását célozták, hogy annak ellenére, a tényállás megvalósulásakor a felperes társasági tőkéjének szinte egészét az anyavállalatok tulajdonolták, kereskedelmi politikájának meghatározásában teljes önállóságot élvezett, a Bizottság megsértette az EK 253. értelmében fennálló indokolási kötelezettségét, valamint a gondos ügyintézés elvét.

Másodlagosan a felperes a megtámadott határozatban vele szemben kiszabott bírság megsemmisítését, illetve csökkentését kéri. A felperes másodlagos kereseti kérelmének alátámasztásaként több jogalapot ad elő, és többek között a Bizottság által a bírság kiindulási összegének rögzítésével kapcsolatosan elkövetett jogi- és ténybeli hibákra hivatkozik. A felperes azzal érvel, hogy ennek összege túlzott, mivel véleménye szerint a jogsértésnek csupán igen korlátozott hatása volt a kérdéses termékpiacra. Egyébiránt a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette indokolási kötelezettségét, valamint a gondos ügyintézés elvét azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy a jogsértés tényleges hatását nem kell figyelembe venni a felperesre kiszabandó bírság kiindulási összegének meghatározásánál.

Ezen felül a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság jogi- és ténybeli hibát vétett azzal, hogy a bírság kiindulási összegét elretentő hatás címén – az anyavállalatának a jogsértés idején megvalósított forgalma alapján – 200 %-kal emelte, mivel e jogsértés a felperes álláspontja szerint a felperesnek a tényállás megvalósulása idején élvezett kereskedelmi önállósága, valamint az anyavállalatok vezetőinek a kérdése magatartásokban való részvételének állítólagos hiánya miatt nem az anyavállalat[ok]nak tudható be.

A felperes továbbá azt állítja, hogy a vele szemben kiszabott bírság összegének emelésénél a Bizottság ugyancsak figyelembe vette a felperessel szemben megállapított 1984-es, 1986-as és 1994-es jogsértéseket és ezzel – a szankciók jogszerűség és a jobbiztonság elvével ellentétesen – nyilvánvalóan és messze túllépte a visszaesés fogalmának alkalmazási körét. Egyébiránt a felperes fenntartja, hogy a visszaesés elvének alkalmazásával a Bizottság megsértette a „non bis idem”, valamint az arányosság elvét, mivel az előzőleg kiszabott szankciók létezését a Bizottság különböző nemrégiben hozott határozataiban már többször figyelembe vette.

A felperes továbbá fenntartja, hogy a Bizottság ténybeli hibát vétett azzal, hogy nem csökkentette a bírság összegét azon a címen, hogy egyes kifogásolt magatartásokat a felperes ténylegesen gyakorolt.

Utolsó jogalapjában a felperes azzal érvel, hogy a Bizottságnak a bírság összegének meghatározásakor egyéb tényezők címén azt figyelembe kellett volna vennie, hogy a felperest nemrégiben jelentős összegű bírságok megfizetésére kötelezte.